

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **R. Y.**, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s. sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2024, č. j. 77 A 13/2024-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti. Napadeným rozsudkem krajský soud vyhověl žalobci a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o dočasnou ochranu.

[2] Žalobce totiž dne 15. 11. 2023 požádal o poskytnutí dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „lex Ukrajina“). Žalovaný však žalobci žádost dle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina vrátil jako nepřijatelnou, neboť

žalobce již dříve získal dočasnou ochranu v jiném členském státě. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 83/2023-29, k žalobcově žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu určil, že vrácení jeho žádosti jako nepřijatelné bylo nezákonným zásahem, žalovanému zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Dospěl totiž k závěru, že § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina nelze aplikovat pro rozpor s právem EU.

[3] Žalovaný poté zrušil sdělení o nepřijatelnosti žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu a vydal žalobci osvědčení o podání žádosti o udělení dočasné ochrany. V něm mj. konstatoval, že po dobu vedení řízení o jeho žádosti o udělení dočasné ochrany má žalobce postavení žadatele o udělení dočasné ochrany. Ve sdělení ze dne 15. 3. 2024 žalovaný s odkazem na řízení o předběžné otázce sp. zn. C-753/23 žalovaný uvedl, že vyčká rozhodnutí Soudního dvora, a řízení tím má za přerušené. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k žalobcově žádosti o opatření proti nečinnosti žalovaného konstatovala, že k přerušení řízení došlo až po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a přistoupila k opatření proti nečinnosti, jímž uložila žalovanému, aby vydal rozhodnutí ve věci žalobcovy žádosti o udělení dočasné ochrany do 30 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončí. Komise konstatovala, že přerušení dosud trvá.

[4] Žalobce se u soudu bránil žalobou proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žalobcově žádosti o dočasnou ochranu.

[5] Krajský soud konstatoval, že přijetím opatření proti nečinnosti Komise je nečinnost presumována, Komise však fakticky neposkytla žalobci ochranu, neboť žalovanému uložila odstranit nečinnost ve lhůtě, jejíž počátek je vázán na skončení přerušení řízení.

[6] Krajský soud dále shrnul kumulativní podmínky, za jejichž splnění lze uzavřít, že přerušení řízení je účinné (a na straně žalovaného nelze shledat nečinnost): 1) přerušení řízení musí být důvodné, 2) důvody přerušení musejí stále trvat, 3) k přerušení řízení musí dojít v průběhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Ve věci žalobce se podstata sporu dle krajského soudu redukovala na otázku důvodnosti přerušení.

[7] Soud konstatoval, že řízení vedené u Soudního dvora EU lze považovat za řízení o předběžné otázce. Vedení řízení o předběžné otázce je však fakultativním důvodem přerušení, při němž správní orgán aplikuje správní uvážení.

[8] Krajský soud vyhodnotil, že žalovaný přerušení řízení ve sdělení ze dne 15. 3. 2024 neodůvodnil. Žalovaný odmítl v řízení pokračovat, neboť nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že nebylo možné žalobcovu žádost odmítnout jako nepřijatelnou.

[9] Nelze však připustit, aby správní orgán zopakoval své jednání, v němž už byl shledán nezákonný zásah. Docházelo by tak k vyprázdnění smyslu ochrany poskytované rozhodnutím o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem. Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 57 A 83/2023-29 jasně konstatoval, že primární důvod nezákonnosti zásahu tkvěl v aplikaci § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina na žalobcovu žádost. Žalovaný tak nemůže toto ustanovení znovu aplikovat. Žalovaný nepředstavil ani žádné reálné ohrožení veřejného zájmu či třetí osoby hrozící z toho, že by o žádosti žalobce rozhodl v intencích závěrů rozsudku č. j. 57 A 83/2023-29. Žalovaný se ani nevypořádal s dopady přerušení řízení na žalobce.

[10] Krajský soud shrnul, že žalovaný nepřerušil řízení důvodně. Důvod, pro který k tomuto kroku přistoupil, spočíval v jeho nesouhlasu se závěry v rozsudku Krajského

pokračování

soudu v Plzni č. j. 57 A 83/2023-29. K řešení takového nesouhlasu je však určena kasační stížnost, kterou ostatně žalovaný podal, a jeho důsledky by neměly dopadat na účastníka řízení.

[11] Krajský soud proto shledal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného důvodnou a uložil žalovanému, aby ve věci žalobcovy žádosti o udělení dočasné ochrany rozhodl.

II. Kasační stížnost

[12] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítal, že závěr krajského soudu o nedůvodnosti přerušení je nesprávný.

[14] Zdůraznil, že § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina je platný a účinný; k tomu odkázal na zásadu zákonnosti. Stěžovatel dále akcentoval, že splnil to, co mu ukládal rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 83/2023-29, tedy obnovil stav, který existoval před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany žalobci. Stěžovatel však dospěl k závěru, že by neměl postupovat v rozporu s § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina a měl by vyčkat rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-753/23. Probíhající řízení o žádosti o udělení dočasné ochrany žalobci umožňuje na území ČR pobývat oprávněně a s oprávněným pobytem je v případě žadatelů o dočasnou ochranu spojena i možnost získat povolení k zaměstnání. Stěžovatel připustil, že tuto skutečnost mohl ve sdělení o přerušení řízení zdůraznit.

[15] Stěžovatel shrnul, že dal přednost respektování zásady zákonnosti před zásadou rychlosti řízení. Počet žádostí o dočasnou ochranu vzrůstá, stěžovatel musí § 5 lex Ukrajina aplikovat i v dalších případech a nemůže postupovat ve skutkově shodných případech odlišně.

[16] Stěžovatel nesouhlasil, že přerušení řízení bylo důsledkem jeho neochoty podřídit se závěru rozsudku č. j. 57 A 1/2024-35 (zřejmě míněn rozsudek č. j. 57 A 83/2023-29, pozn. NSS). Nejde o neochotu, ale přesvědčení, že nelze udělit dočasnou ochranu v rozporu se zákonem.

[17] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[19] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[20] Spornou otázkou je, zda je stěžovatel nečinný v situaci, kdy nerozhodl o žádosti v zákonné lhůtě do 60 dnů a žalobci pouze sdělil, že je třeba vyčkat na výsledek řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem EU ve věci sp. zn. C-753/23.

[21] Nejvyšší správní soud již o uvedené sporné otázce rozhodl ve věci jiného stěžovatele, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 242/2024-20. V nyní projednávané věci neshledal důvod se od závěrů tohoto rozsudku odchýlit.

[22] Stěžovateli je třeba předně vytknout, že ve věci nerozhodl o přerušení usnesením, jak předpokládá § 64 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Přiměřené použití ve smyslu § 154 *in fine* správního řádu totiž neznamená, že postačí toliko neformální sdělení a faktické vyčkávání. Účastníkům se tím v rozporu s principem právní jistoty odnímá možnost podat odvolání a zakládá se tím nejistota ohledně běhu lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že tento formální nedostatek v daném případě nebyl takovou vadou, která by sama o sobě znamenala, že byl stěžovatel nečinný. Podle správního řádu totiž platí, že existují-li důvody pro přerušení řízení, *lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů* pro přerušení řízení (§ 65 odst. 1 věta čtvrtá správního řádu; rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Azs 326/2015-31). V této věci *tvrzené důvody* zakládající podle stěžovatele důvod pro přerušení řízení nastaly již tím, že stěžovatel přípisem sdělil, že vyčká v dalším postupu do rozhodnutí Soudního dvora EU, neboť podle něj jde o řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu. Takový důvod pro přerušení řízení je fakultativní, a správní orgán tedy musí jeho použití zdůvodnit. Ze sdělení stěžovatele je v tomto případě zřejmé, proč k přerušení řízení přistoupil. Materiálně nahlíženo tak stěžovatel sdělením rozhodl o přerušení řízení.

[23] Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval tím, zda stěžovatel byl oprávněn řízení přerušit, resp. zda stěžovatelem tvrzené důvody skutečně představovaly předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu.

[24] Rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení a které je podle § 65 s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí. To však nevylučuje správní soudy z rozhodování, zda řízení bylo přerušeno důvodně, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 393/2019-48, či ze dne 20. 4. 2006, č. j. 6 Ans 2/2005-68, č. 974/2006 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS).

[25] Ustanovení § 64 odst. 1 správního řádu umožňuje správnímu orgánu přerušit řízení, probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže k takovému řízení podal správní orgán podnět nebo vyzval účastníka řízení, popř. jinou osobu, k zahájení řízení před příslušným orgánem. Nejde o povinnost přerušit řízení, pouze o úvahu správního orgánu, zda tak učiní, či nikoli. Správní orgán proto nemusí přistoupit k přerušení řízení právě s ohledem na zásady hospodárnosti a rychlosti řízení (rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2011, č. j. 6 Ads 23/2011-60). Správní soudy se mohou zabývat tím, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně, nebo nedůvodně, popř. zda bylo přerušení řízení účelové (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Ans 10/2012-46).

[26] V této věci je však třeba nejprve zodpovědět otázku, zda probíhající řízení o předběžné otázce vedené Soudním dvorem EU pod sp. zn. C-753/23 vůbec představovalo ve věci žalobce předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, a zda tedy bylo možné toto ustanovení přiměřeně použít. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoli.

pokračování

[27] Osmý senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil Soudnímu dvoru EU dvě předběžné otázky, které zněly následovně:

„1. Brání čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, a to i s ohledem na dohodu členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 této směrnice, takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno?

2. Má osoba požívající dočasné ochrany podle směrnice Rady 2001/55/ES právo na účinný prostředek nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie proti neudělení povolení k pobytu členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES?“

[28] Stěžovatel za předběžnou otázku v této věci považoval otázku uvedenou pod bodem jedna. Poukazoval totiž na to, že do rozhodnutí Soudního dvora EU nebude jisté, zda skutečně § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina odporuje unijnímu právu či nikoliv. Právě proto konstatoval, že mu nezbyvá než vyčkat rozhodnutí Soudního dvora EU.

[29] Aby se jednalo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, musí být splněny následující podmínky: 1) vydání rozhodnutí závisí na řešení takové otázky, 2) tuto otázku nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a 3) o této otázce dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. První podmínka je splněna, otázka, zda má být žalobci jeho žádost o udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vrácena jako nepřijatelná, je rozhodující pro další postup v řízení, bez jejího vyřešení nelze v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 11. 2023, č. j. 2 Azs 103/2021-28, č. 4548/2024 Sb. NSS).

[30] Splnění druhé podmínky by mohlo být dáno tím, že pokud již bylo zahájeno řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem EU, byl tento soud jediný, který mohl poskytnout autoritativní výklad unijního práva. Nelze však přehlédnout, že povinnost obrátit se v případech pochybnosti o správnosti výkladu či platnosti unijního práva na Soudní dvůr EU stanoví čl. 267 odst. 3 Smlouvy o fungování EU jen soudům, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravným prostředkem. Do okamžiku položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU (přesněji řečeno do okamžiku rozhodnutí Soudního dvora EU) ale musí správní orgány právo aplikovat i přes případné pochybnosti o správnosti výkladu unijního práva. Správní orgány sice budou muset Soudním dvorem EU poskytnutý výklad v budoucnu respektovat, dokud však není o předběžné otázce rozhodnuto, ani položená předběžná otázka správními orgány nebrání v provedení vlastního výkladu práva. Lze proto shrnout, že jelikož správní orgány nestíhá povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU (resp. takovou možnost ani nemají), nadále si musí úsudek o správném výkladu učinit samy (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 275/2022-28).

[31] Nejvyšší správní soud však v této věci neshledal splnění třetí podmínky. Otázka, kterou stěžovatel považuje za otázku předběžnou, totiž byla v řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany pravomocně rozhodnuta. Krajský soud totiž již před tím pravomocně rozhodl o tom, že postup stěžovatele podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina byl nezákonným zásahem. Krajský soud tak již pravomocně vyloučil použití tohoto ustanovení na projednávanou věc, a to z důvodu jeho nesouladu s právem EU. To, že stěžovatel nesouhlasil s tímto posouzením, nemohlo být důvodem pro přerušení

řízení v této věci, neboť pokud vůči určitému žalobci již o určité otázce bylo pravomocně rozhodnuto a správní orgán je tímto posouzením v konkrétní věci vázán, nejedná se o předběžnou otázku.

[32] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s argumentací, že v případě rozsudku o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem není správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Již v minulosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil k „rozsahu“ závaznosti rozhodnutí správních soudů, a to tak, že závaznost rozhodnutí se vztahuje i na nosné důvody rozhodnutí (*ratio decidendi*). Právě rozhodovací důvody totiž představují vyložené a aplikované právní pravidlo. Rozsudek je pak závazný jako celek (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 67/2008-112, č. 1697/2008 Sb. NSS). Správní orgán proto nesmí vůči účastníkovi jednat tak, že pomine nosný důvod rozsudku o zásahové žalobě. Výrok rozsudku totiž nelze obecně oddělovat od jeho důvodů, o něž se opírá. I pokud by však bylo možné přitakat stěžovateli, že byl rozsudkem o zásahu formálně zavázán podle § 54 odst. 6 s. ř. s. toliko k tomu, aby nepokračoval v zásahu a obnovil stav, který mu předcházel (což je však vzhledem k výše uvedenému značně nepřesné), nemá to vliv na to, že v této věci bylo již o dané otázce pravomocně rozhodnuto krajským soudem, a proto neexistuje ani předběžná otázka ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu, na které by závisel další postup.

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, v částečně obdobné situaci obecně připustil, že řízení o předběžných otázkách před Soudním dvorem EU by bylo možné považovat za řízení o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu. Nejvyšší správní soud se však v uvedeném rozsudku nezabýval tím, zda se v projednávané věci skutečně jednalo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu, neboť vyhodnotil, že kvůli skutkovým odlišnostem není pro posuzovanou věc vůbec relevantní řízení o předběžných otázkách před Soudním dvorem EU. Vzhledem ke skutkovým okolnostem nebyl z povahy věci vůbec dán důvod, aby stěžovatel vyčkával na výsledek řízení o předběžných otázkách před Soudním dvorem EU.

[34] Vzhledem k neexistenci předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu byl tak v této věci stěžovatel podle § 5 odst. 5 lex Ukrajina povinen vydat rozhodnutí *bez zbytečného odkladu, ve zvlášť složitých případech ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o udělení dočasné ochrany*. Povinnosti rozhodnout nebrání, že i po vydání tohoto rozsudku je součástí platné zákonné úpravy § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, který krajský soud shledal nepoužitelným z důvodu jeho rozporu s právem EU. I když v zákoně zůstává zachována úprava tohoto způsobu naložení s žádostí, odporovalo by účelu soudní ochrany poskytnuté v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jestliže by správní orgán mohl za stejného právního stavu a stejných rozhodných skutkových okolností postupovat znovu způsobem, který byl pravomocným rozsudkem krajského soudu shledán jako nezákonný. Takový postup by byl zjevným nerespektováním závazného názoru správního soudu ze strany stěžovatele.

[35] Na povinnost stěžovatele rozhodnout o žádosti o udělení dočasné ochrany neměla vliv ani jeho kasační stížnost proti rozsudku o nezákonném zásahu. Stěžovatel byl pravomocným rozsudkem o zásahu ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s. vázán a ve vztahu k § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina byla otázka, kterou stěžovatel nesprávně považoval za otázku předběžnou, již pravomocně vyřešena.

pokračování

[36] Namítá-li stěžovatel, že by se postupem předpokládaným krajským soudem dopustil porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a to zásady předvídatelnosti (neuplatňoval by tentýž postup vyřízení žádosti ve všech skutkově obdobných případech) a zásady zákonnosti (jako správní orgán sám nemůže vyloučit použití ustanovení, které zůstává součástí účinného právního předpisu), je nezbytné upozornit na to, že závěry rozsudku o zásahu byly pro stěžovatele v této konkrétní věci závazné.

[37] Co se týče snahy předejít domnělému porušení zásady zákonnosti, Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud správní soud vyloučí použití určitého zákonného ustanovení na projednávanou věc z důvodu jeho nesouladu s právem EU, je naopak v souladu s požadavkem zákonnosti, aby správní orgán přednostně aplikoval právo EU.

[38] Zásada přednosti unijního práva ukládá soudu členského státu povinnost, aby v co možná největším rozsahu vykládal vnitrostátní právo v souladu s unijním právem. Není-li takový výklad možný a je-li vnitrostátní norma v rozporu s ustanovením unijního práva, které má přímý účinek, má soud povinnost v rámci sporu, který mu byl předložen, takovou normu vnitrostátního práva nepoužít (rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2021, č. j. 10 As 300/2021-37). Tato povinnost není omezena jen na soudy, ale vztahuje se na všechny orgány členského státu EU, včetně správních orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 242/2024-20, a judikaturu odkazovanou v jeho bodu 32).

[39] V rozsudku o nezákonném zásahu č. j. 57 A 83/2023-29 krajský soud dovodil, že § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina stanoví pro osoby stížené konfliktem na Ukrajině méně příznivé podmínky, než jaké v podobě minimálních standardů zakotvuje směrnice Rady 2001/55/ES o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími, a pro tento rozpor nelze § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina aplikovat. Stěžovatel tak byl povinen dané ustanovení neaplikovat a věc v zákonem stanovené lhůtě rozhodnout.

[40] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že s ohledem na neexistenci předběžné otázky ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu v řízení o žalobcově žádosti, nemohl stěžovatel sdělením fakticky přerušit řízení. Stěžovatel proto byl v důsledku marného uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí nečinný. Poněvadž rozhodnutí o žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany stěžovatel nevydal ani po uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, resp. tento prostředek nevedl k efektivní ochraně práva na rozhodování bez zbytečných průtahů, krajský soud správně uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí v náhradní lhůtě.

[41] Odkaz stěžovatele na to, že žalobce již jako žadatel o dočasnou ochranu má určitá práva, považuje Nejvyšší správní soud za nepřipadný, neboť žalobce se domáhal vydání rozhodnutí o udělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany a stěžovatel svou povinnost vydat rozhodnutí nesplnil.

[42] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že závěr napadeného rozsudku krajského soudu o žalobě na ochranu nečinnosti, že stěžovatel řízení o žádosti žalobce o dočasnou ochranu nepřerušil důvodně, ob stojí.

[43] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k náhledu stěžovatele na aplikovatelnost § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina v případě žádosti cizince, jemuž již bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, odkazuje na svoji početnou

judikaturu, která stanovisko stěžovatele vyvrací (rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 2 Azs 269/2024-33, nebo ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49, a další).

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jakožto procesně úspěšnému účastníkovi řízení náleželo, ze spisu však nevyplývá, že by v řízení o kasační stížnosti učinil nějaký úkon, s nímž právní předpisy spojují náhradu nákladů řízení. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu